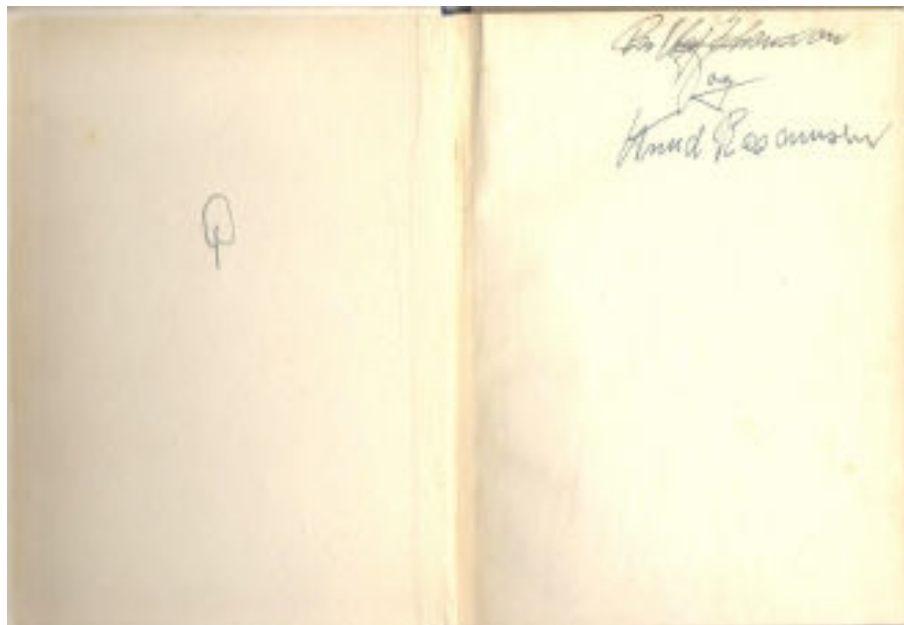

Verden er fuld af gode bøger

Per-Olof Johansson

Verden er fuld af gode bøger – så hvilke skal man vælge at læse? Lærebøger giver måske sig selv, men hvad man sådan læser for fornøjelsens skyld bygges op ved von-hörens-sagen og bladrning i bogen.

En genre jeg sjældent læser er krimier – der var engang selvfølgelig. De tyve år jeg gik op i kommunalpolitik, kunne jeg godt læse dem som afspænding. Men siden er det helt faldet væk. Fordi jeg har opfattet genren i forhold til skønlitteraturen som den kunstige nattergal i forhold til – nattergalen.

Men alle læser bøgerne af Jussi Adler-Olsen, og det er vist slet ikke krimier - og jeg kender ham jo, og synes han er så forbandet sympatisk – jeg må læse en bog af ham. Den jeg først får sat mig op til, falder jeg hurtig af igen. Ikke bogens 'fejl', i og for sig – min fejl. Et rullende afskyeligt, beskidt militærhospitalsstog i Tyskland – det kunne jeg af helt personlige grunde ikke klare. Jeg har ikke noget i mod at tage på sygebesøg på hospitaler – men når stuen bliver til kunst, som pt på Statens Museum – går jeg forbi. Tre gange har hospitalet reddet mit liv – tak for det.

Men så står jeg der i Føtex med 'Flaskepost fra P' i hånden. Bladrer lidt. Hovedfiguren Mørck bor i Rønnholtsparken i Allerød, det ved jeg jo på forhånd, men som lokalhistorisk interesseret – må jeg synes det er interessant. Jussi er netop oppe og vende i pressen med et hus til sin virksomhed, som han ikke kan få lov til at bruge til formålet og et andet han har fået lov til at bruge. En historie med helt komiske proportioner – i Allerød og verdenspressen vist

også. Bogen er tilegnet Kes – ham har jeg jo kendt. 'P' – det er lige mit bogstav – det første jeg skrev i en af mine bøger – ejermærke. Nu har jeg så læst den. Verden er fuld af gode bøger - 'Flaskepost fra P' er en af dem.

Det må være irriterende at være anmelder af spændingsbøger – for hvad tør man sige? Min hovedkonklusion er, at bogen er god, spændende og med utrolige glimt fra højre og venstre af vort liv her i byen og omegn lige nu. Tæt på mange modbydelige historier fra virkeligheden, historier jeg måske kun når at kende fra mediernes overskrifter.

De første mange sider er jeg ikke så begejstret. Jeg har mange indvendinger, jeg nærmest har glemt nu. Det var noget med sproget, noget med det så tydeligt veltilrettelagte. Hvem taler sådan?

Efterhånden fanger handlingen i den grad og personerne står udmærket udskilt fra hinanden. Der er mange sidehandlinger, som jeg egentlig ikke har tid til for hovedhandlingens skyld, men jeg griner lidt af – mig selv, for min utålmodighed. Jeg får en masse at vide om personernes tanker om det ene og det andet og i situationerne, men har ikke rigtig tid til nu at overveje sandsynligheden. Hvorfor skulle der ikke være nogle fejl her, trods al research – men jeg har jo ikke forstand på politiarbejde, selvom der er noget gammeldags over det, lidt som noget fra en engelsk serie. Jeg kan udmærket se filmene for mig, som MÅ komme efter bøgernes store succes i udlandet! Jeg synes jeg holder spændingen hele vejen - selvom jeg på de sidste sider igen synes jeg ser stiladset lidt for tydeligt, lige som i begyndelsen. Du ved – krimien – du ser kun fødderne af forbryderen, du ved ikke om hjælpen når frem, selv om du ved, den er sendt af sted, hvem bliver reddet, og hvem dør, inden jeg lukker bogen.

Jeg kunne gengive bagsideteksten – jeg når ikke at skrive 'flaskp..' før Google giver mig muligheden 'Flaskepost fra P'. Der er mange anmeldelser, men ikke bagsideteksten, som jeg selv må scanne mig til. Men så meget tør jeg vel godt fortælle, selvom andre skal læse bogen efter mig:

”I Skotlands yderste ende, helt oppe på politistationen i Wick, havde en ridset flaske stået i en vindueskarm i ganske, ganske lang tid. Den var lille. Ingen tog notits af den, og ingen bemærkede brevet indeni. Derfor undrede ingen sig over, hvad de halvt udvaskede bogstaver mon kunne betyde.

Da vicepolitikommissær Carl Mørck får overdraget flaskeposten, tror han i første omgang, at den er resultatet af grove drengestreg. Men efterhånden som han og hans assistent Assad får afkoder mere af brevet i den, går det op for dem, at to store drenge blev bortført i halvfemserne, og siden er flaskeposten det eneste livstegn, man har fået fra dem.

Men hvem er drengene? Hvorfor er de aldrig meldt savnet? Og hvad er der sket med dem?

Carl og Assad trækkes længere og længere ind i en beregnende og følelseskold kidnappers net, og pludselig går det op for dem, at kidnapperen stadig er aktiv.”

Bogen udkom 2009. Også for mig et vigtigt udgivelsesår. Jeg havde arbejdet på 'En tid med spånkurve' i 30 år og endelig fået råd til at udgive den – da andre ikke ville. Jeg gik rundt på BogForum med den i en spånkurv og snakkede med hvem, der ville høre på mig. Jussi var der selvfølgelig, og vi faldt i snak. Min bog, som man kalder 'fagbog', foregår jo i det kvarter i byen, hvor han er flyttet hen efter sin tid i Rønneholtparken. Det snakker vi om, og så siger han de mindeværdige ord, da vi taler om Internet: "Du er bare alle vegne!" Det siger netop han, som sælger bøger i oplag på 100.000-vis – og så mig med min lille bog i 300 eksemplarer, som det tog to år at få solgt! Det er klart – hvis man søger noget om Allerød, slipper man nok ikke uden om mig. Men alligevel – den historie fortæller jeg gerne.

P – det er da for resten det spindoktoren siger i Nattergalen af H. C. Andersen: "Nu var fem år gået, og hele landet fik en rigtig stor sorg, thi de holdt i grunden alle sammen af deres kejser; nu var han syg og kunne ikke leve, sagde man, en ny kejser var allerede valgt, og folk stod ude på gaden og spurgte kavalieren, hvorledes det var med deres kejser.

"P!" sagde han og rystede med hovedet." Men knuden løser sig ved Nattergalens hjælp:

Og den sang – og kejseren faldt i en sød søvn, så mild og velgørende var søvnen.

Solen skinnede ind af vinduerne til ham, da han vågnede styrket og sund; ingen af hans tjenere var endnu kommet tilbage, thi de troede, han var død, men nattergalen sad endnu og sang.

"Altid må du blive hos mig!" sagde kejseren, "du skal kun synge, når du selv vil, og kunstfuglen slår jeg i tusinde stykker."

"Gør ikke det!" sagde nattergalen, "den har jo gjort det gode, den kunne! Behold den som altid! Jeg kan ikke bygge og bo på slottet, men lad mig komme, når jeg selv har lyst, da vil jeg om aftenen sidde på grenen dér ved vinduet og synge for dig, at du kan blive glad og tankefuld tillige! Jeg skal synge om de lykkelige, og om dem, som lider! Jeg skal synge om ondt og godt, der rundt om dig holdes skjult! Den lille sangfugl flyver vidt omkring til den fattige fisker, til bondemandens tag, til hver, der er langt fra dig og dit hof! Jeg elsker dit hjerte mere end din krone, og dog har kronen en duft af noget helligt om sig! – jeg kommer, jeg synger for dig! – men ét må du love mig!" –

– "Alt!" sagde kejseren, og stod der i sin kejserslige dragt, som han selv havde iført sig og holdt sablen, der var tung af guld, op mod sit hjerte.

"Ét beder jeg dig om! fortæl ingen, at du har en lille fugl, der siger dig alt, så vil det gå endnu bedre!"

Og da fløj nattergalen bort.

Tjenerne kom ind for at se til deres døde kejser; — jo der stod de, og kejseren sagde: "Godmorgen!"

SLUT

